

Arrest

nr. 255 370 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 december 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 29 juni 2020 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 10 december 2020 verklaart de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.06.2020 werd ingediend door :

[A.,A.]

nationaliteit: Tunesië

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.04.2018 met een Schengenvissum voor Frankrijk naar België is gekomen. Na een administratieve controle werd aan betrokkene op 27.05.2018 een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert dat hij van kort na zijn geboorte; in 1982 tot 1997, in Nederland heeft gewoond samen met zijn ouders en hij daar school heeft gelopen. Ter staving van deze bewering legt betrokkene een afschrift uit de basisregistratie afgegeven te Leiden voor. Doch met een eventueel langdurig verblijf in Nederland kan door onze diensten geen rekening gehouden worden. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet specificeert waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst en aldaar zijn aanvraag in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat hij bij zijn aankomst in België eerst bij zijn broer, die de Nederlandse nationaliteit heeft, heeft verbleven. Vooreerst merken wij op dat betrokkene de verwantschap met deze persoon op geen enkele wijze aantoont. We kunnen er dus niet zonder meer van uitgaan dat deze persoon effectief de broer is van betrokkene. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel

een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt ook aan dat hij nauwe contact heeft ontwikkeld met werkgevers en hij onmiddellijk in dienstverband aan de slag zou kunnen, hij legt een werkbefoel voor van BVBA [S.] uit Deurne. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoon waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij door zijn verblijf in Nederland van 1982 tot 1997, een zeer goed actieve en passieve kennis zou hebben van de Nederlandse taal, de cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben, legt een huurovereenkomst voor d.d. 1305.2020, zijn MOBIB-kaart, facturen van gas en elektriciteit) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Eveneens op 10 december 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer

Naam, voornaam: [A.A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in zijn land van herkomst;

dat verzoeker na een ononderbroken verblijf van thans bijna 3 jaar in België én voorheen in Nederland van 1982 t.e.m. 1997 totaal ontworteld is t.a.v. zijn land van herkomst en een leven heeft opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd is, de Nederlandse taal machtig is én hier concrete en onmiddellijke tewerkstellingsmogelijkheden in dienstverband heeft - én dit n.a.v. de aanvraag art. 9bis Vw. ook gestaafd is geweest met de nodige bewijzen - en hij aldus terecht verhinderd is om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoeker t.a.v. zijn land van herkomst ontworteld is én al een sterkere binding heeft met België én verzoeker overigens niets meer bezit in zijn land van herkomst en hij daar zo goed als geen familie meer heeft;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst waardoor verzoeker gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoeker hierdoor de banden en integratie, dewelke hij met België heeft opgebouwd én dit vooral m.b.t. zijn concrete tewerkstellingsmogelijkheden, zwaar dreigt aangetast te zien;

dat hieruit volgt dat verzoeker aldus afdoende aantoonde dat er voor hem een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 10.12.20 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 10.12.20, aan verzoeker dd. 15.01.21 betekend - met kennisname op 18.01.21 - via het aangetekend schrijven van het Loket Vreemdelingenzaken van de stad ANTWERPEN, dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verweerder een door hem in zijn verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet of onvoldoende heeft beantwoord. In de tweede bestreden beslissing wordt verzoeker met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de

verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. In de eerste bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker aan de hand van de in de aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. Verzoeker geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat de door hem in de aanvraag aangevoerde elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Hij stelt dat de eerste bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin waar hierin geen buitengewone omstandigheden worden aangenomen. Verzoeker herhaalt de elementen die hij in zijn aanvraag heeft ingeroepen. Zo wijst hij erop dat hij al bijna drie jaar ononderbroken in België verblijft en dat hij in de periode van 1982 tot en met 1997 meer dan tien jaar in Nederland heeft verbleven. Hij stelt dat hij hier duurzaam is verankerd, de Nederlandse taal machtig is en dat hij in België concrete en onmiddellijke tewerkstellingsmogelijkheden heeft.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft geantwoord op elk element dat verzoeker heeft ingeroepen in zijn aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier. Dit wordt geenszins betwist door verzoeker.

Waar verzoeker zich ertoe beperkt de in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden te herhalen, zonder in te gaan op de motieven die hieromtrent in de eerste bestreden beslissing zijn opgenomen, geeft hij hiermee hoogstens aan de ingeroepen elementen anders te beoordelen, maar toont hij niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

2.7. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift nog dat hij wordt verhinderd om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen omwille van *“praktische overwegingen”*. Hij wijst erop dat hij ten opzichte van zijn land van herkomst ontworteld is, hij een sterkere binding heeft met België en hij niets meer bezit en *“zo goed als”* geen familie meer heeft in Tunesië. Verzoeker stelt verder dat indien hij een aanvraag indient bij de Belgische consulaire post of ambassade in het land van herkomst, hij meerdere maanden zal moeten wachten op een beslissing, waardoor zijn banden met België en integratie teniet zullen worden gedaan.

Er dient te worden vastgesteld dat geenszins blijkt dat verzoeker deze elementen voor het nemen van de bestreden beslissingen ter kennis heeft gebracht aan het bestuur. Hij heeft nagelaten om deze elementen in zijn aanvraag mee te benoemen als een buitengewone omstandigheid. Zoals eerder gesteld, heeft de aanvrager de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Nu blijkt dat verzoeker dit voor de genoemde elementen niet heeft gedaan, kan hij niet voorhouden dat verweerder deze elementen, waarvan hij geen kennis had, in rekening had moeten brengen bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Het komt verder niet aan de Raad toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, elementen te beoordelen die niet werden voorgelegd aan het bevoegde bestuur of om in de plaats van het bestuur een machtigingsaanvraag, op basis van een nieuwe argumentatie, te onderzoeken.

Overigens merkt de Raad nog op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en de behandeling hiervan enige tijd in beslag kan nemen, geenszins impliceert dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. In zoverre verzoeker specifiek wijst op zijn concrete tewerkstellingsmogelijkheden, wordt nog opmerkt dat de door hem voorgelegde werkbelofte sowieso reeds afliep in augustus 2020, relatief kort na het indienen van de aanvraag en ruim voor het nemen van de eerste bestreden beslissing. Een voldoende actueel belang bij zijn betoog dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen gaan bij deze werkgever blijkt dan ook niet. Voor het overige toont verzoeker, die hangende zijn verblijfsaanvraag sowieso niet mag werken in België, niet aan dat het incorrect of kennelijk onredelijk is om te oordelen dat hij voor een tewerkstelling in België de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen en dat niet blijkt dat hij dit niet vanuit zijn land van herkomst kan doen.

2.8. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet verder in op de eigenlijke motieven van de eerste bestreden beslissing. Hij betwist, laat staan weerlegt, deze motieven niet.

2.9. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoekers uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

2.10. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.11. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoeker blijft in gebreke om een en ander met concrete argumenten aan te tonen, zodat een schending van het gelijkheidsbeginsel geenszins blijkt.

2.12. Specifiek wat de tweede bestreden beslissing betreft, betoogt verzoeker dat deze een gevolg is van de eerste bestreden beslissing en bijgevolg in navolging van deze beslissing evenzeer dient te worden vernietigd. In dit verband kan het volstaan op te merken dat uit de voorgaande bespreking niet blijkt dat verzoeker een gegrond middel heeft ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

2.13. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS